

John Steinbeck

VIATGES
amb el
CHARLEY

A LA RECERCA D'AMÈRICA

Traducció de Marc Donat

El cercle *de* VIENA

Quan era molt jove i sentia dins meu la necessitat de ser en qualsevol altre lloc, la gent gran m'assegurava que quan fos adult se'm curaria aquest neguit. Quan els anys em van fer adult, el remei prescrit va ser la maduresa. A la maduresa, em van assegurar que la vellesa rebaixaria aquesta febre, i ara que en tinc cinquanta-vuit, potser la senilitat faci la feina. No ha funcionat res. Quatre xiulets roncs de la sirena d'un vaixell fan que se m'ericin els pèls del clatell i els peus es posin en dansa. El so d'un avió, el rugit d'un motor, fins i tot el galop d'uns cascos ferrats a la calçada, em provoquen els vells calfreds d'abans, la boca se m'asseca i se m'extravia la mirada, els palmells de les mans em suen i l'estómac se'm remou sota la caixa toràcica. En altres paraules, no he millorat; en més paraules, un rodamon és sempre un rodamon. Em temo que la malaltia és incurable. Ho deixo dit no per donar consells a ningú, sinó per explicar-m'ho a mi mateix.

Quan el virus de la inquietud comença a introduir-se dins d'un home rebel i el camí que el porta lluny d'on es troba sembla que sigui ample, recte i agradable, la víctima primer ha de trobar un motiu bo i raonable per marxar. Per a un rodamon, això no és difícil. Du al damunt un cabàs de raons on escollir. Després ha de planejar la durada i el recorregut de la ruta, triar-ne la direcció i el destí. I finalment ha d'abordar els detalls pràctics. Com anar-hi, què s'ha d'endur, quant de temps serà fora. Aquesta part del procés és invariable i indefectible. Ho deixo dit només perquè els rodavons nouvinguts, com ara els

adolescents que s'estrenen en aquest pecat, no es creguin que se l'han inventat ells.

Una vegada s'ha planejat el viatge, s'ha preparat l'equipatge i tot s'ha posat en marxa, un nou factor entra en joc. Una ruta, un safari, una expedició, té entitat pròpia, diferent de qualsevol altre viatge. Té personalitat, caràcter, és individual, és únic. Un viatge és algú en si mateix. No n'hi ha dos d'iguals. I tots els plans, prevencions, controls i coercions no serveixen de res. Després d'anys lluitant, descobrim que no fem un viatge; el viatge ens fa a nosaltres. Guies, programes, reserves, inflexibles i inevitables, se'n van en orris per la personalitat del viatge. Només quan ho admet, el rodamon de soca-rel pot relaxar-se i continuar endavant. Només llavors les frustracions s'esvaeixen. En això, un viatge és com un matrimoni. La manera més segura d'anar malament és pensar que el controles. Em sento millor ara havent dit això, tot i que només els que ho han viscut m'entendran.